

BLOEDVLOEK

Nevelen van het Heden

Deel 1

Speciale editie

Alle rechten voorbehouden aan Dawn Avalon.

© 2021 door Dawn Avalon

ISBN

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Het verloren Stamboomboek der Sloans

Entry 1:
boren 1 december
vrijdeinzoon van Riley
vanaf zijn zevende lev
heeft meerdere kaste
...
dame
Slag bij
plaatsje C
koning Fil
koning, E
met

Entry 2:
boren 18 maart 14
van Elisabeth Sloan, d
... Sloan. Als Meara 14 jaar
wereldt door een mysterieu
blijkt, stuurt haar
...
H...
verb...
laar

Entry 3:
...genoot tijden
moet ze Hugh S
...verlijdt, zoekt Hugh
het jaar 1450 met de T
...laar. Tot Me

Corman Sloan
Getransformeerd in
1574 NC

Corman Sloan, geboren 26 maart 1549 in Ierland als de kleinzoon van Finn Sloan. Cormans vader Finnlay wordt opgevoed door zijn grootouders, de O'Connells. Als Finnlay 20 is, huwt hij de Ierse Enya James. Finnlay en Enya krijgen 1 zoon, Corman. Corman ziet zijn grootvader Finn voor het eerst als deze Finnlay bezoekt op diens sterfbed. Finnlay beschouwt zijn vader echter als duivels, en stuurt hem weg.

De 9 jaar oude Corman is echter gefascineerd. Hij verdiept zich in de geschiedenis van zijn vader en grootvader. Er van overtuigd dat hij eveneens voor zijn 30e zal sterven, begint hij op zijn 15e een zoektocht naar Finn Sloan. In Schotland ontmoet hij in oktober 1567 Owen Sloan, die echter niet zijn identiteit prijs geeft. Corman reist terug naar Ierland en ontmoet de 15 jaar oude dochter van graaf James O'Brien, Merith O'Brien. Hij heeft een korte affaire met haar en reist dan door naar Frankrijk. Daar biedt zich aan als spion voor de katholieken. Mei 1573 komt hij oog in oog te staan met Riley Sloan, die hem tot zijn schrik en verbazing een pak slaag geeft. Riley vertelt hem dat het een Sloan onwaardig is om als spion fungeren. Corman reist met Riley mee naar Noorwegen, waar Corman uit zichzelf transformeert. In 1576 ontdekt Corman dat zijn escapades met de jonge Merith tot een zwangerschap heeft geleid. Hij herstelt haar eer door alsnog met haar in het huwelijk te treden en zijn zoon Connor de naam Sloan mee te geven.

Corman is in 1583 gedwongen om zich terug te trekken, daar zijn jeugdigheid begint op te vallen. Hij besluit zijn zoon echter de waarheid omtrent zijn bestaan te vertellen, en de prijs die hij daarvoor moet betalen. Connor heeft echter medelijden met zijn vader en vertelt hem liever jong te sterven, zodat hij bij God kan zijn. Dan eeuwig te leven zonder ooit bij God te kunnen komen. Als Connor op 6 juni 1593 in het huwelijk treedt met de 18 jaar oude Jacinda Rowan, is Corman daar in het geniep getuige van. Zonder dat zijn zoon Connor het weet, speelt hij de 'magische' vriend voor zijn in 1 juni 1595 geboren kleinzoon Dylan Sloan.

Dylan Sloan, geboren 1 juni 1595 in Ierland, is de kleinzoon van Corman Sloan. Na het overlijden van zijn zoon Connor brengt Corman zijn kleinzoon Dylan en zijn schoondochter Jacinda naar het kasteel van zijn nog levende schoonvader, graaf James O'Brien, de zevende. Corman zorgt er daarbij voor dat zijn eigen vrouw en haar vader hem niet zien.

Dylan Sloan
Getransformeerd in
1619 NC

Als Dylan 5 jaar oud is, zoekt Corman hem weer op. Hij belooft Dylan elk jaar langs te komen en wel op zijn verjaardag. Als Dylan 10 jaar oud is, begint Corman hem aan te sporen wetenschapper te worden.

Hij neemt o.a. boeken mee van de Duitse astronoom Johannes Bayer en de Duitse astronoom, astroloog en wis- en natuurkundige Johannes Kepler. Maar ook 'Het canon van de geneeskunde', geschreven door de Perzische wetenschapper Avicenna. In 1609, als Dylan 14 is, neemt Corman hem mee naar Padua waar de natuurkundige, astronoom, wiskundige en filosoof Galileo Galilei hoogleraar is. Dylan blijft een jaarlang bij Galilei waarop Corman hem weer naar Ierland brengt. Tijdens de reis terug confronteert Dylan Corman met het feit dat deze niet verouderd. En waarom zijn moeder en overgrootvader niet van Cormans bezoeken mogen weten. Corman belooft hem uitleg te geven als de tijd daarvoor rijp is.

Davin Sloan
Getransformeerd in
1644 NC

Davin Sloan, geboren 5 maart 1615 in Ierland, is de oudste zoon van Dylan Sloan. Na het 'overlijden' van vader Dylan, is het gezin niet langer welkom in het kasteel van de O'Briens. Gezien de vele jonge sterfgevallen, zijn de O'Briens ervan overtuigd dat de Sloans een vloek met zich meedragen. Davins moeder, Teagan, staat in eerste instantie met haar kinderen op straat. Tot een oude neef van Dylan zich meldt, ene Cormon Sloan.

Hij laat haar en haar drie kinderen wonen in een kleine boerderij, met een stukje land, dat zogezegd een erfgoed van de Sloans zou zijn. In het kasteel van de O'Briens werd Davin onderwezen door een privé leraar, maar die privilege wordt hem nu onttrokken. Daar Dylan zijn zoon zelf ook onderwees, middels de boeken die hij van Cormon had gekregen, neemt Cormon deze taak op zich. Tot Davin op zijn 19e besluit Ierland te verlaten. Hij meldt zich aan op een koopvaardijship, waar hij wordt aangenomen als onderstuurman. Omstreeks september 1641 sluit Davin zich aan bij de Ierse opstand tegen de Engelse overheersing.

Tijdens de gevechten denkt hij even zijn vader te zien, maar daar de man die hij ziet slechts een paar jaar ouder dan hemzelf is, zet hij die gedachten even gauw weer van zich af. In 1644 sluit Davin zich aan bij het leger van het Engelse parlement in een gevecht tegen het leger van Karel de Eerste van Engeland. Tijdens een gevecht geraakt Davin dodelijk verwond. Terwijl hij langzaam leeg bloedt, wordt hij ineens opgetild en ver van het slagveld gedragen. Tot zijn verbijstering is het zijn vader Dylan, die hem het geheim van de Sloans verteld.

Brian Sloan

Getransformeerd in
1645 NC

Brian Sloan, geboren 22 december 1616 in Ierland. Hij is de zoon van Dylan Sloan. Reeds als jongen toont Brian weinig interesse in de wetenschap. Ondanks pogingen van Dylan om ook Brian de boeken te laten lezen, die hijzelf van Corman had gekregen, heeft Brian daar het geduld niet voor. Zodra hij ook maar een kans ziet, ontsnapt hij naar buiten het bos is. Van een natuurpriester, die zich in het bos verschanst, leert hij gewonde dieren te genezen doormiddel van geneeskrachtige kruiden.

Op zijn veertiende is Brian in staat gebroken ledematen te zetten en hechtingen te plaatsen. Als zijn broer Davin in 1641 gaat vechten, gaat Brian met hem mee om de gewonden te verzorgen. September 1645 wordt Brian onverwachts ziek. Geen van de geneesmiddelen die hij zijn moeder laat klaarmaken, brengt enig verlichting.

Tot 31 december 1645 zijn vader aan zijn ziekbed staat. Dylan vertelt hem het geheim van de Sloans, waarmee hij Brian een keuze geeft. Eeuwig leven, of sterven.

Jacinda Leandros Sloan
Getransformeerd in
1643 NC

Jacinda Leandros Sloan, geboren 25 december 1617 in Ierland, is de dochter van Dylan Sloan. Jacinda is 12 jaar oud als ze met haar moeder en broers op straat komt te staan. Hoewel meisjes in die tijd niet werden onderwezen, had haar vader haar leren lezen, schrijven en rekenen. Hierdoor was Jacinda reeds met 12 jaar niet alleen beeldschoon, maar ook slim. Een eerste huwelijksaanzoek volgt als Jacinda nog maar 13 jaar oud is. Haar moeder Teagan weigert echter om haar toestemming te verlenen

De druk die op Teagan wordt gezet om haar dochter te laten trouwen, wordt echter zo groot, dat ze Corman op een dag smeekt haar dochter mee te nemen naar het buitenland. Corman stemt toe en neemt de jonge Jacinda mee naar Frankrijk. Daar laat hij haar kennis maken met de schatrijke Riley Rogé, een alias van Riley Sloan. De man is vanaf het eerste moment verliefd op haar. Ze mag bij hem in zijn landhuis wonen en staat toe dat ze verder gaat met haar studies. Hoewel de gevoelens wederzijds zijn, blijft Riley een heer en dus op gepaste afstand. Als hij merkt dat Jacinda lijdt onder haar gevoelens voor hem, brengt hij haar naar Rome om daar een geheime, wetenschappelijke conventie bij te wonen. Als de Griekse, medische wetenschapper Theron Leandros haar aandacht weet te trekken, verdwijnt Riley spoorloos. De 18 jaar oude Jacinda is in eerste instantie radeloos, tot Theron vraagt of ze met hem mee gaat naar Griekenland. Jacinda is zeer gecharmeerd van de knappe man en stemt toe. Eenmaal in Griekenland aangekomen, is Jacinda tot over haar oren verliefd en trouwt het stel met elkaar. In 1637 wordt hun liefde bezegeld met een zoon, die ze Teymon noemt. Als Jacinda in mei 1643 ziek wordt, herinnert ze zich aan de harde woorden van de O'Briens, namelijk dat de Sloans vervloekt zijn. Jacinda vertelt haar man over het vroege overlijden van haar vader en grootvader. Ondanks verwoede pogingen van haar echtgenoot, slaagt hij er niet in haar te genezen. Als Jacinda op een avond alleen is, bezoekt tot haar schrik haar vader Dylan haar. Hij vertelt haar dat ze de eerste is van zijn kinderen die door de ziekte wordt getroffen. En vraagt haar wat ze wil. Jacinda weet dat haar man een plotselinge genezing niet zou geloven, en zet haar eigen dood in scene. Vanaf een afstand volgt ze de komende jaren het leven van haar zoon.

Teymon Leandros (Sloan), geboren 7 augustus 1637 in Griekenland. Teymons moeder is Jacinda Sloan. Zijn vader is een Griekse, medische wetenschapper Theron Leandros. Theron Leandros is een zeer vermogend man waardoor het Teymon in zijn jonge leven aan niets ontbreekt. Na het 'overlijden' van zijn moeder geeft Theron hem zoveel mogelijk tijd en aandacht en een zo breed mogelijke opleiding.

Teymon Leandros
Getransformeerd in
1665 NC

Op zijn 16e wordt Teymon tot over zijn oren verliefd op dan 14 jaar oude Enid, Anastasia Dempsey. Een Engelse schone die met haar ouders vanuit Engeland is gevlucht. Al vertelt het gezin aan iedereen dat ze op een zeer lange vakantie zijn. Tot Teymons verdriet sterft Enid als ze 16 jaar oud is aan een onbekende ziekte. Zelfs zijn vader kan geen redding brengen. Als Teymon zelf 21 jaar oud is, vertelt zijn vader hem dat hij zeer waarschijnlijk zal sterven voor zijn 30e levensjaar. In eerste instantie is hij volkomen radeloos, waarna hij besluit alles uit het leven te halen. Hij reist de hele wereld over en hangt de casanova uit. Februari 1665 voelt Teymon dat hijzelf ziek wordt en keert hij terug naar huis, naar zijn vader. 28 oktober 1665, omdat hij niet wil wachten op de dood, wacht Teymon het juiste moment af en wil zichzelf verdrinken in de zee. Tot een paar krachtige armen hem uit de golven redden. De jongeling stelt zichzelf voor als zijn grootvader, Dylan Sloan. De belofte dat hij zijn moeder weer zal zien, doet Teymon besluiten het risico op een eeuwig leven te nemen.

Proloog

Sinds vanmorgen zat de achttien jaar oude Nuala Kara op haar hurken en met haar schouder tegen een gladde, spiegelende, donkergrijze wand van een wolkenkrabber. Het even hoge gebouw ernaast zorgde voor de schaduw waarin ze zich verschool. De kilte van het graniet was al een tijdje tot in haar botten doorgedrongen, toch verroerde ze zich niet. Nog even wachten, hield ze zichzelf voor. Even nog. In de weerspiegeling van de gladde wand zag ze dat de spanning in haar lijf verraden werd door de uitdrukking op haar gezicht. In een respons haalde ze iets dieper adem. Een te rusteloos voorkomen kon haar enkel benadelen, wist ze. Evenmin moest ze zich op het snelle bonken van haar hart in haar keel concentreren. Want als ze er niet voor waakte, zou haar ademhaling de cadans van haar hartslag volgen. Het meisje richtte haar aandacht daarom op de brede stroom aan voetgangers die zich in een snelle pas van A naar B bewogen. Tot nog toe had niemand haar opgemerkt zo in het duister van de steeg. Niettemin, als ze zich bewoog, zo was ze overtuigd, zou ze toch de aandacht trekken. Stel je voor zo'n blok van dertig of meer mensen dat in één keer haar kant op keek. Vlug schudde ze dat waanbeeld van zich af. Maar wat als *hij* hier was. Wat als *hij* wist dat ze in New York was. Op dit

moment, in deze stad, in deze steeg. Er ineens van bewust dat ze haar adem inhield, blies ze deze langzaam weer uit. Nee, zolang zij niet te veel bewoog, zag niemand haar. Haar eigen ogen daarentegen zagen alles, bijna alles. Als een scanapparaat gleden ze langs de vele gezichten, vrezend het bekende gelaat te ontdekken. Inmiddels stroomden steeds meer mensen aan haar gezichtsveld voorbij. Bijna was het zover. Bijna kon ze opgaan in de massa. Tot het zover was, zou ze alles en iedereen in de gaten houden. Een geluk dat deze straat één richting verkeer had. Zoals ze nu zat, kon ze het verkeer op de weg al ruim op tijd zien naderen. Niet één van de tot nu toe langs rijdende auto's was een groene Volvo uit 2008. Het automerk dat *hij* reed; haar oom. Heel even, ze onderdrukte het gelijk weer, kwam een euforisch gevoel bij haar op. Was het haar gelukt? Kon dat mogelijk zijn? Was ze aan *hem* ontkomen? Nadat ze te voet van Chicago naar New York was gevlucht. Waarbij ze enkel kon slapen in de bosjes langs de straten of in kartonnen dozen onder een brug. Met een lichaam dat hongerig en verkleumd was. Om dan het welgemeende advies naar een daklozencentrum te gaan, te moeten negeren. Hoe gering de kans ook was, zó had *hij* haar de vorige keer immers ook gevonden. Nee, niet te snel blij zijn. Niet te snel euforisch. Nog niet.

Met haar hoofd laag gluurde ze, haar ogen iets samengeknepen, naar het gebouw aan de overkant van de straat. Daar moest ze heen. Links was het zebrapad. Het werd tijd dat ze het erop waagde. Nu. In snelle passen haastte het meisje zich tussen de mensen en liep met hen het zebrapad over. Eenmaal aan de overkant manoeuvreerde ze zich tussen de voetgangers door naar de gewenste plek. In haar binnenzak zaten de papieren die ze maandenlang in haar kastje op de

dansschool had bewaard. De meest belangrijke papieren zaten in de voering van haar jas verstopt. Nadat ze de tien treden had bestegen, stapte ze het door de notaris opgegeven bankgebouw binnen. Zodra de stevige deuren zich achter haar sloten, liet ze wat ingehouden adem ontsnappen. Ze was er. Oké, nu rustig de omgeving verkennen. Bruin marmer dat de vloer in een hal van zo'n zestig vierkante meter bedekte. Helemaal achteraan waren de baliehokjes met medewerkers achter beschermd glas. Langs beide kanten waren zes zuilen, van een meter in doorsnede. Deze dienden als steunpilaren voor de verdiepingen die zich aan de zijkanten van het gebouw bevonden. Vanaf het midden kon men langs de drie verdiepingen omhoog naar de glazen koepel kijken. Dit was een te sjeke ruimte; zij viel hier op als een vlieg op een wit doek. Zodra ze zich dat zelf realiseerde, voelde het meisje de blikken van de bewakers op zich gericht. Natuurlijk trok haar lange groene legerjas de aandacht. Hij was vuil en had zelfs gaten. Een optie was om hem uit te trekken, maar het shirt dat ze eronder droeg, was na de laatste herstelpoging rafelig gebleven. Ook in haar spijkerbroek zaten scheuren, maar dat kon tegenwoordig net zo goed 'vintage' zijn. Een zucht. De overige bezoekers waren in elk geval een stuk netter gekleed. In de gauwigheid telde ze een stuk of dertig klanten. Geen van hen had de uiterlijke kenmerken van haar oom of wat dat betrof, haar tante. Wel zag ze een man met een getint, rechthoekig gevormd gelaat met springerige, korte, zwarte haren in een zwart lederen jack naar haar staren. Toen draaide hij ineens zijn blik weg om zich te voegen bij een man van zo te zien Arabische afkomst. Blijkbaar had de man in de zwarte jack een opmerking over haar gemaakt, aangezien de Arabische man, ze schatte hem begin zestig, een korte blik over zijn schouder in haar richting wierp. *Ze denken vast dat ik een zwerfster ben... Wat ze dus juist*

hebben gedacht. Hm. En toch ga ik hier niet weg. Alsof ze het prikken van zijn ogen letterlijk kon voelen, zag ze dat de strenge blik - hij stond zo'n dertig meter verderop naast één van de pilaren - van één van de bewakers op dat moment omlaag gleeed naar de versleten gympen die ze droeg. Nog even en hij kwam om haar naar buiten te sturen, zo vreesde ze. Het meisje balde haar vuisten en haalde diep en beverig adem. Ze had het recht om hier te zijn. Net zoveel recht als ieder ander. *Es kijken, waar is de balie voor speciale rekeningen?* Daar. Echter op het moment dat ze een stap in die richting zette, klonk ineens een stem achter haar. "Heb je een afspraak?" De woorden waren beleefd, toch klonk de ondertoon van 'wat doe je hier, zwerver,' in de man zijn stem door. Langzaam draaide ze zich om naar de rossige, wat gezette bewaker. Ondanks de slechte kwaliteit van haar kleding voelde ze zich zeker genoeg - haar handen, gezicht en haren waren schoon - om de man recht aan te kijken. De uitdrukking in zijn blauwgrijze ogen veranderde, zag ze zodra hun ogen elkaar ontmoetten. "Kan ik je misschien helpen?" klonk zijn stem nu toch iets vriendelijker. Een toename van spanning in de spieren van haar hals. *Blijf kalm.* "Ja... Ik zoek de balie voor nog te activeren rekeningen?" Gelukkig klonk er geen trilling in haar stem. "Je wilt hier een rekening openen?" hoorde ze het ongeloof in de zijne. Ondertussen zag zijn blik van haar gezicht naar haar outfit glijden, een verwarring in zijn expressie veroorzakend. "Nee... Het ligt wat ingewikkelder," wilde ze de man liever niet te veel informatie geven. "De notaris heeft bij deze bank een rekening voor me geopend," werd ze aangespoord verder te spreken door de uitdrukking op zijn gezicht. "Ah, op die fiets." Hij bewoog enkele tellen lang zijn mond heen en weer. "Kom maar even met me mee," vervolgde hij en gebaarde met zijn hand dat ze met hem mee mocht lopen.

Het meisje volgde hem, het hart bonkend in haar keel. Hopelijk ging dit goed. Hij leidde haar naar de balie voor spaarrekeningen echter seinde de persoon erachter, een slanke, oudere man van rond de zestig met springerig donkergrijs haar, om even mee te lopen. Zelf gebaarde deze man naar een collega die onmiddellijk zijn plek overnam.

"Goedendag," begroette de medewerker haar vriendelijk. In zijn gezicht verscheen een scala aan rimpels, zag ze toen hij glimlachte. "Hallo," begroette het meisje hem beleefd terug.

"Deze mooie jongedame is hier op aanraden van haar notaris," legde de bewaker hem ondertussen uit. Een korte, wat bedenkelijke blik van de baliemedewerker volgde. "Ik draag haar graag aan jouw goede zorgen over," vertelde de rossige bewaker verder. "Uiteraard, volg me maar," liet de oude man weten terwijl ze al naar één van de kleine kantoren liepen. Bij de vierde deur, donkerbruin gelakt, hield de oude medewerker halt en opende deze voor hen. "Zo," zei hij met zijn ogen op Nuala gericht. "Dan zullen we eens kijken wat we voor de jongedame kunnen betekenen," sprak de man olijk. "Ga maar zitten," gebod hij het meisje en sloot zelf de deur achter zich. Nog wat aarzelend nam ze op het rode fluweel plaats. De kleine kamer was degelijk en strak ingericht met meubilair dat bij de sfeer van het oude gebouw paste. Helemaal links op het blad van de glanzende donkerbruine tafel waarin de gele en rode vlammen van het hout te zien waren, stond een laptop en een telefoon. Er waren geen ramen en op de wanden leek een soort isolatielaag te zitten. "Voordat we beginnen. Mijn naam is Ben Clarksen, ik ben de eindverantwoordelijke voor het afsluiten en beëindigen van spaarrekeningen voor onze particulieren klanten." "Nuala," besloot ze alleen haar voornaam te noemen. "Mag ik je iets te drinken aanbieden, Nuala?"

“Eh... Thee, alstublieft.”

“Iets erbij? Koekje, broodje?” Het horen van de woorden alleen al deed haar maag knorren. Om het nog erger te maken, vlamde de gêne alweer dwars door haar wangen heen. “Ik laat wel wat broodjes brengen,” sprak Clarksen vriendelijk. Hij nam de telefoon en gaf zijn wensen aan één van de koffiedames door.

“Zo... Vertel me nu maar eens wat ik voor je kan betekenen.”

Prompt pakte Nuala haar papieren erbij, en zag daarbij de verwondering op zijn gelaat verschijnen gezien de bijzondere verstopplaatsen. “Deze brief heb ik van de notaris gekregen,” vertelde ze terwijl ze hem eerst die brief overhandigde. De man zette zijn bril op en begon te lezen. Vervolgens tikte hij de gegevens die hij in de brief vond in het programma dat hij op zijn laptop had geopend. “Heb je jouw legitimatie meegenomen?” Ze knikte en gaf hem haar pasje.

“Ik lees hier dat jouw ouders twaalf jaar geleden zijn overleden... En dat zij beiden een levensverzekering hadden afgesloten die bijna per direct na hun overlijden in een maandelijkse toelage is uitgekeerd.” De man keek nogmaals naar het bedrag dat hij las en vervolgens naar het haveloos geklede meisje voor hem.

“Heb jij dit geld toen ook daadwerkelijk gekregen?” *Toon geen emotie*, hield ze zichzelf voor. “Het geld werd in een maandelijkse toelage overgemaakt op de rekening van mijn oom, mijn wettelijke voogd,” klonk haar stem alsof ze het weer voorlas. “Ah... Als onkostenvergoeding, kleding, eten, enz.”

“Zoiets, ja.” Bijna onhoorbaar schraapte ze haar keel.

De man keek haar even aan waarbij hij zijn ogen tot kiertjes kneep. “Tot wanneer heb je bij je oom gewoond, als ik zo vrij mag zijn te vragen.” *Tot het geld op was*, dacht ze.

“Ik heb tot vlak voor mij achttiende verjaardag bij mijn oom en tante gewoond,” hield ze bewust de waarheid wat vaag.

"Juist... Een half jaar vóór je achttiende verjaardag was de laatste uitkering van de toelage voortgekomen uit de levensverzekeringen." Ze gaf geen antwoord en het bleef even stil terwijl de bankmedewerker rustig verder las, zowel van zijn scherm alsmede de brief van de notaris.

"Ah... Hier staat dat jouw vader het huis van zijn ouders had geërfd. Na zijn eigen en die van jouw moeders overlijden had de notaris de opdracht dit huis te verkopen. Het geldbedrag dat daarbij vrij kwam, moest worden vastgezet tot jouw achttiende verjaardag... Op dat moment zou het bedrag op jouw naam komen."

"Ja, dat klopt," bevestigde ze met een zacht stemmetje.

"Dit is een redelijk bedrag... Wat wil je ermee doen als ik vragen mag?" Dit keer gaf Nuala hem de tweede brief die ze zo angstvallig verborgen had gehouden.

"De Universiteit van Oregon," las hij hardop voor en vervolgde:

"Dansbeurs... ah... Bonus opleiding Literatuur. Vergoeding voor Architectuur," las hij onder lezen door nog wat woorden voor.

"Begrijp ik het goed dat je wilt dat we dit bedrag overmaken naar de Universiteit in Oregon?"

"Ja, graag... Ik wil daar volgende maand met mijn opleiding beginnen... Zoals u misschien heeft gelezen, heb ik een dansbeurs gewonnen... Die wil ik daar verzilveren... De opleiding Literatuur krijg ik als beloning omdat ik voor hun Universiteit heb gekozen. Maar ik wil ook graag een studie Architectuur volgen."

"Juist... Het bedrag is helaas niet voldoende voor de gehele opleidingsduur."

"Klopt... Ik wilde eerlijk gezegd ook niet alles gebruiken... Ik heb...wat spullen nodig... En een vliegticket en dergelijks... Maar voor de eerste twee, misschien drie studie jaren is het wel

voldoende... Bij de dansbeurs hoort ook een appartement. Dus ik
hoef als ik daar ben alleen nog maar een bijbaantje te vinden,
zodat ik voor het laatste deel kan sparen."

"Dat klinkt als een zeer verstandige plan," sprak de man lovend.

"Heb je het adres van dat appartement waar je gaat wonen? We
hebben namelijk een contactadres nodig, of wil je die van je
oom en tante opgeven?"

"Nee," reageerde ze zo snel dat ze er zelf van schrok. "Nee,"
herhaalde ze wat rustiger. "Ik heb geen contact meer met mijn
oom en tante... En wil dit graag zo laten."

"Juist... Wel, dan stel ik het volgende voor... Dit bedrag wordt
overgemaakt op de rekening van de Universiteit van Oregon. En
dit bedrag zet ik op deze betaalrekening waar je zo meteen een
pasje voor krijgt. En dan wil ik met dit bedrag een spaarrekening
voor je openen zodat je alvast een potje hebt voor of
noodgevallen of voor het laatste jaar. Hoe klinkt dat?"

"Heel erg goed... Dank u wel... Had ik nog een vraagje."

"Ja, natuurlijk."

"Deze rekeningen en de betaling aan de Universiteit in
Oregon...dat blijft allemaal privé?"

"Uiteraard. Niemand kan zonder jouw toestemming het
betalingsverkeer van deze rekeningen volgen..."

Iemand klopte aan. "Ah, onze thee en broodjes... Kom binnen,"

riep hij het laatste wat harder. Een jonge vrouw met

schouderlang bruin haar liep rustig naar binnen. Ze plaatste het
dienblad met een kan heet water, een mandje met verschillende
theezakjes en een schaal met kleine broodjes op tafel.

"Smakelijk," wenste ze en verdween vervolgens weer naar buiten.

"Tast toe," gebod de man vriendelijk. Te hongerig om ze te
kunnen weerstaan pakte het meisje een klein broodje in de vorm
van een muffin gevuld met aardbeienjam. Zelf nam de

medewerker ook één van de kleine broodjes.

"Hoelang woon je al op straat?" wilde hij ineens van haar weten. Het meisje slikte haar broodje weg en hing een theezakje in haar glas waarna ze wat heet water in schonk. "Sinds een halfjaar voor mijn achttiende verjaardag... Bijna acht maanden nu." Ze dompelde het theezakje een paar keer op en neer waarop ze het op het bij behorende schoteltje legde.

"En je woonde eerst bij je oom en tante," herhaalde hij wat hij al wist. "Ja." Voorzichtig nam ze een klein slokje.

"Dus feitelijk hebben zij een minderjarig kind op straat gezet?" hoorde ze verontwaardiging in zijn stem. "Ja... Maar ik wilde ook niet langer bij hen wonen... Of nu nog weer bij hen wonen," zei ze snel eer de man op de gedachte kwam er iets tegen te moeten ondernemen. "Er is daarna nog wel weer contact geweest," vertelde ze verder. "Maar dat is niet zo goed verlopen."

"Ah... Dat is jammer."

"Ja," antwoordde ze en dwong zichzelf haar lippen tot een gereserveerde glimlach te vormen. Ze nam nog een broodje en stond toen op. "Ik wil graag weer verder... Ik heb nog een hoop te regelen voor mijn reis naar Oregon."

"Dat geloof ik... Miss Kara," hij had de naam van haar gegevens gelezen, "Nuala," vervolgde hij. "Ik wens je heel veel sterkte en succes voor de toekomst."

"Dank u.. En heel erg bedankt voor uw tijd."

Een half uur later kon ze het bankgebouw met twee pasjes in de voering van haar jas verborgen, verlaten.

Dit was de laatste stap geweest die ze moest zetten om aan haar nieuwe leven te kunnen beginnen. Dit oude leven was nu voorbij. *Eindelijk.*

Datzelfde moment, met op zijn gezicht weinig emotie keek Teyrnon Leandros naar zijn eigen reflectie in de spiegel. Er tevens in te zien, was een deel van zijn één kamerappartement waarin hij de laatste zeven jaar had gewoond. Op het bureau dat hij voor de spiegel had geplaatst, stond een kleine flesje gevuld met Nano cellen, een kam, zijn portemonnee en een halfvolle zak met bloed. De man die hij nu was, had lijnen naast zijn mond en zogenoemde lachrimpels naast de ooghoeken. De huid onder zijn ogen was donkerder, wat hem een wat vermoeide uitstraling gaf. Hij blies wat overtollig lucht uit en dronk vervolgens in één teug het flesje met Nano cellen leeg. Nog even en de afgelopen jaren zouden letterlijk verdwijnen. Daar... Het begon.

38,37,36,35,34. Zijn ogen gleden naar de foto's die met wat plakband tegen het blauwgrijze behang waren geplakt. Hijzelf en vier van zijn collega kameraden van de New Yorkse Brandweer gehurkt voor hun wagen. Team Beta. Ernaast hing een foto van zijn 'wijlen vader', wat in feite een afbeelding van hemzelf was maar dan met korter haar en een snor, en een foto van Brian Sloan. Hoe spijtig dat hij niet daadwerkelijk een foto van zijn vader had. Of wat dat betrof een geschilderd portret in handformaat. Hij keek nogmaals naar de afbeelding van Brian Sloan, een oudere broer van zijn moeder. Vijf jaar lang hadden hun collega's geloofd dat Brian zijn jongere halfbroer was. Twee jaar geleden had de man zijn eigen dood in scene gezet om voortijdig naar Eugene te verhuizen en daar een identiteit neer te zetten. Nogmaals keek Teyrnon naar het gezicht in de spiegel en hij trok kortstondig zijn lippen recht. Twintig jaar jonger in tien minuten. Als ze eerder over dit soort technieken hadden beschikt, bedacht hij zich, dan... Hij hoorde iets. De voordeur van het twintig verdiepingen tellende appartementencomplex klikte zojuist dicht. Iemand nam de lift naar boven. Teyrnon sloot zijn

ogen, concentreerde zich. Twee personen. Een man en een vrouw. Hij herademde en voelde onmiddellijk de spanning in zijn schouders verdwijnen. Even was hij bang geweest dat zijn collega's een tweede maal afscheid kwamen nemen. En in geen geval mochten zij zijn nieuwe 'ik' zien. De twee personen die zich daadwerkelijk in de lift bevonden, kende hij erg goed en al zeer lang. Hun aanwezigheid betekende dat hij niet erg veel tijd meer had om zichzelf aan te passen aan zijn nieuwe leeftijd. Immers een jongen van negentien kleepte zich anders dan een man van eind dertig. Terwijl hij luisterde naar de naderde voetstappen, kleepte hij zich om. Waarbij het goedkope overhemd verruild werd voor een donkerblauw designer T-shirt met lange mouwen. En de donkergrijze pantalon voor donkerblauwe designer jeans. Terwijl hij de zwart lederen veterschoenen aantrok, ging zijn eigen voordeur open.

"Ben je zover?" klonk de vraag datzelfde moment. Hij draaide het hoofd naar de boterblonde vrouw die nonchalant tegen de deurstijl van zijn slaapkamer leunde. Ze droeg haar lange haren los over één schouder en had zich net als hij het uiterlijk van een upper class student aangemeten. Net als hij leek ze niet ouder dan een jaar of twintig. Waarschijnlijk was het lila kanten minirokje dat ze droeg het kortst sinds de minirokjes in de mode waren gekomen. Erboven droeg ze een zijden blouse met een business kraag in de kleur distel, waarvan ze de bovenste twee knoopjes geopend hield. Aan haar voeten droeg ze sandalen met een hoge hak, waarvan het fluweel een tint donkerder was dan het rokje. "Hoi, mam," begroette hij haar. "Wat vind je ervan?" wilde hij haar mening weten.

"Je haar is nog te netjes," sprak ze met een afkeurende expressie op het mooie gezicht. "Heb je het al die tijd zo gekamd?" doelde ze op de ouderwetse kuif die hij zich de laatste jaren had

aangemeten. "Het was slechts een 'image'," reageerde hij licht beledigd. Zijn moeder haalde kortstondig haar schouders op. "Doe er iets anders mee... Dylan?" nodigde ze de tweede persoon uit naar de slaapkamer te komen. Een jongen, die niet ouder dan een jaar of achttien geschat kon worden, stapte naar binnen. "Hi, jongen," begroette Dylan Sloan hem met een brede grijns. Een korte omhelzing volgde. Van 2000 tot 2006 hadden ze samen een bar gerund op Jamaica, sindsdien hadden ze elkaar niet meer gezien. "Opa," begroette hij Dylan kort. "Mam," hij gaf haar eveneens een omhelzing. "Hoe was Zweden?" Zelf had hij de vrouw voor het laatst in 1994 gezien toen ze samen vanaf 1989 tot en met 1994 in Noord Frankrijk hadden gewoond. "Prima... Het is goed dat we straks weer samen zijn," hoorde hij een emotie in haar stem. Teyrnon knikte. "Het is inderdaad lang geleden... Nieuw Zeeland voor het laatst," noemde hij de plek waar ze allen gezamenlijk hadden gewoond. "Van 1864 tot 1875," merkte Dylan op. "Voordat je in je eentje naar Ierland vertrok. "Voorlopig heb ik er even genoeg van om alleen te zijn... Mam, je bent zo mooi als ik mij herinner." "En jij bent nog altijd even knap," complimenteerde de vrouw hem en als een echte moeder glimlachte ze met trots. Teyrnon had de diamantvorm wat betreft gezichtsstructuur geërfd van de Sloans en de brede kaaklijn. Al had hij wel een hoog en breed voorhoofd, zoals zijn knappe Griekse vader. Dylan daarentegen had de typisch rechte neus met de ongelijke neusgaten van een Sloan. Eveneens de brede kaaklijn met de krachtige kin en de diepliggende blik waaraan een Sloan te herkennen was. Net als de lange lokken van zijn moeder was het haar van zijn grootvader blond, zij het wat donkerder. Dat van hemzelf neigde naar de kleur van koffie. De knappe man liet zijn

blik nogmaals op zijn jonge grootvader vallen.

“Alles in orde, jongen?” wilde Dylan van hem weten.

“Ja... Ik verheug me erop de anderen weer te zien.”

Nadat ze er bijna een hele dag aan reizen op had zitten, trok Nuala Kara haar lange, goudblonde, krullende staart wat strakker, rechte haar schouders en stapte vol goede moed de campus op van de Universiteit van Oregon.

Blijven ademen, hield ze zichzelf voor. Dit was wat ze wilde, hier had ze voor gevochten, letterlijk zelfs. *Ik ben er. Ik heb het gered.*

Ondanks... Een spontane brok kneep onverwachts haar keel dicht. Vlug hield ze haar adem in. In geen geval wilde ze met tranen de aandacht trekken. Nu was niet het moment om de lang weggestopte emoties toe te laten. *Oké... Ik ben weer kalm.*

Verder. Zover ze zich had ingelezen in de brochure van de Universiteit besloeg de campus zo'n 1,19 vierkante kilometer. Hij bevatte zestig gebouwen waarvan de meeste zich aan de East 13th Avenue bevonden. Daarnaast stond de campus bekend om de meer dan vijfhonderd verschillende bomen die er stonden.

Als ze tijd had, zou ze die zeker een keer gaan tellen, besloot ze met een lichte hoon. Verder was de Universiteit onderverdeeld in acht scholen en colleges, waarvan ze slechts die had onthouden waarvoor ze zichzelf had ingeschreven. Namelijk de scholen voor Architectuur en aanverwante Kunsten, Amerikaanse Literatuur en voor Muziek en Dans. De Universiteit zelf was gelegen in het plaatsje Eugene. Uiterekend dé naam van een jongen die haar sinds groep drie van de lagere school het leven zuur had gemaakt. Eugene Harolds, herinnerde ze zich spontaan zijn hele naam. *Bah.* En ze schudde zich even. Gelukkig had ze in de laatste drie jaren van haar Highschool leven geen last meer van hem gehad. Hij was verhuisd of iets dergelijks, zo meende ze in

elk geval gehoord te hebben. De plaats Eugene had in januari een gemiddelde temperatuur van 4,9°C, en in juli 19,6°C. En er viel jaarlijks zo'n 1254,0 mm neerslag. Tot zover de brochure. Op deze redelijke zonnige septemberdag, vrijdag elf uur, haalde de temperatuur een graad of 17, zo schatte ze. Zelf kwam Nuala uit Chicago, de derde stad van de Verenigde Staten. Al had ze de laatste maanden een soort zwerftocht door de Noordelijke Staten gehouden. Met als laatste vertrekpunt New York. Een niet zo zeer geplande, als wel noodzakelijke trip gezien de climax die was ontstaan na bijna twaalf jaar 'gezinservaring' bij haar oom en tante, Mike en Evelyn Johnson. Mike was de tien jaar oudere broer van haar moeder. Het was op dit moment een geruststellende gedachte dat er minstens een vlieg-, trein- en busreis tussen haar en haar oom in zaten. Onwillekeurig keek ze even omlaag langs haar kleding en haar mondhoeken krulden op. Ze droeg een nieuwe lila parka en een nieuwe, donkerblauwe strakke spijkerbroek en constateerde nog altijd geen vlekken of scheuren of andere slijtage kenmerken. Bij haar oude kleding moest ze constant iets wegmoffelen zodat ze haar dakloos status kon verbergen. Tot op een zeker punt dan. Uiteindelijk keek toch iedereen door de façade heen. Nu waren zelfs haar enkelhoge bruine leren laarsjes nog glanzend schoon. Gekocht in de aanbieding, maar eveneens nieuw. Deze week wilde ze eerst de campus en de rest van Eugene verkennen, zo had ze onderweg besloten. Maar voor nu was crashen in haar appartement het plan. Eindelijk had ze weer een dak boven haar hoofd. En kon ze slapen in een echt bed en beter, onder de douche staan tot haar huid rimpelde. Van alles sinds ze noodgedwongen op straat leefde, had ze dat het meest gemist; een douche. Zichzelf te moeten oprissen in openbare toiletten of wasgelegenheden was irritant en vernederend. Ze bleef voor

het zebrapad staan en keek snel of er toch nog verkeer aan kwam. De tweede keer dat ze naar links keek, zag ze ineens een man staan in een bruin lederen jack op zo'n vijftig meter afstand. Hoewel hij zijn gezicht laag hield en van haar afgekeerd, scheen het haar toch toe dat hij haar in de gaten hield. Het was niet dat er persé een dreiging van hem uit ging, maar toch verstarde ze. *Stel je niet zo aan*, vermaande ze zichzelf. *Dat is mijn oom niet. En hij heeft ook zeker niet het geld voor een privé detective of iets dergelijks.* Met haar blik toch nog schielijk op hem gericht, zag ze dat de man haar het zebrapad over volgde met zijn ogen. Waarop hij zich ineens omdraaide en de andere kant op holde. Wat bevreemd keek Nuala hem na. *Rare vent.*

Hier was het: 14e Avenue. In deze straat stond het studentenhuis met het tweepersoons appartement dat de commissie die haar de studiebeurs had gegeven, had toegewezen. Nuala stapte de vierkanten blokkendoos binnen via een dikke deur met getralied glas.

Net op het moment dat de man in het lederen jack zijn hand op de kruk legde, sloot de deur. Met zijn hoofd iets gebogen, gluurde hij via zijn ooghoeken van links naar rechts. Er waren geen omstanders. Slechts een lichte druk bracht al een gekraak voort. Nog even en het slot brak. De man wilde de deur al openen, wanneer ineens het geluid van zijn mobiel klonk. Hij uitte zijn ongedurigheid door hard via zijn neus uit te ademen. "Ja," zei hij slechts nadat hij het apparaat voor zich hield. Het bleef stil. De man verbrak de verbinding waarop hij verdween. Een andere keer hield hij zich wel met deze blonde nimf bezig.

Smerige, kleine grijze tegels op de vloer, afgebladerde groene verf op de wanden. Gelijk rechts waren de liften. Op de

schuifdeuren was een kartonnen vel geplakt met het woord DEFECT erop geschreven. Helemaal achterin leidde een deur met lange barsten in het geribbelde glas naar het trappenhuis. Twee trappen per verdieping en ze moest naar de vijfde, nog net niet bovenin. De vermoeidheid die ze voelde na de lange reis verbijtend, begon het meisje aan de klim naar boven. Eindelijk op haar verdieping aangekomen, was het deuren tellen tot ze 512 las, ofwel 5^e verdieping, appartement 12. Ze pakte de sleutel uit haar binnenzak en stak deze in het slot. Op datzelfde moment trok haar reeds aanwezige kamergenote de deur open. Beiden de schrik van hun leven belevend, deinsden de meiden ieder een halve meter achteruit. "Jemig!" was de Afrikaans-Amerikaanse studente de eerste om haar schrik verbaal te uiten. "Ook hallo," begroette Nuala haar met een honende ondertoon. Wat volgde was de gebruikelijke inspectie onder meiden. Haar, make up, kleding. De kamergenote was iets groter dan zijzelf, had lang zwart haar tot haar billen, een mooi, langwerpige gezicht met lichtbruine ogen die ze prachtig met goud en blauw had geaccentueerd. Verder droeg ze een strakke, zwart met goud besprenkeld T Shirt met een diepe decolleté en een witte spijkerrok waarin ook goud was verwerkt. "Je hebt de mooiste zee-groene ogen die ik ooit gezien heb," merkte de kamergenote spontaan op nadat zij was uitgekeken. "Dank je... Denk ik. Mag ik binnen komen?" Verwondering op het donkere gelaat, gevolgd door een parelwitte glimlach. "Ja, sorry," en ze nam een stap naar achteren. "Ben je alleen?" vroeg ze terwijl ze haar hoofd in de hal stak en richting het trappenhuis keek. "Ja... Ik ben alleen," antwoordde Nuala met zachte stem. "Ah... Oké," reageerde ze wat verbaasd zo leek het en sloot de deur. "Welkom in ons appartement," zei ze waarbij ze een breed gebaar met haar arm maakte. "Ik zal je vertellen waar jouw slaapkamer is. Ik heb al één

uitgekozen, aangezien ik hier al sinds gisteren ben. Je vindt dat toch niet erg? Of wel?" sprak de studente met een vrij lage, duidelijke stem. Nuala schudde van nee. Hun appartement bestond uit een redelijk ruime woonkamer met een aangrenzende keuken. Over de gehele vloer lag donkereiken parket, schoon. Er stond een blauwe stoffen driezitsbank tegen de muur met twee losse fauteuils ernaast. De vierkanten salontafel was eveneens van donkereiken. "Het is schoner dan ik had verwacht," merkte Nuala op en liet haar blik goedkeurend door de ruimte gaan. Het beviel haar dat de wanden, die zeer licht geligbruin van kleur waren, nog leeg waren. Haar kamergenote had nog geen eigen posters of schilderijen opgehangen. "Eh... Klopt bijna... Gisteren zag het er hier net zo uit als beneden in de hal. Ik mag dan goedkoop wonen; dat wil niet zeggen dat ik goedkoop wil leven. Mijn moeder heeft een schoonmaak ploeg laten komen... Ik heet trouwens Jaydan Winnagon."

"Nuala Kara," noemde Nuala haar eigen naam.

"Noe-lah?" herhaalde Jaydan de klank van haar naam. "Hoe schrijf je dat?"

"N-u-a-l-a... Het is lers."

"Wow... Bijzonder... Wel, Nuala Kara, nogmaals welkom in ons appartement. Zoals je ziet... Hier onze gezamenlijke woonkamer... En daar de keuken." Het meisje nam enkele stappen richting de iets kleinere ruimte zodat ze deze kon bekijken. Aan de onderzijde gesitueerd waren in een U vorm acht smalle kasten. Aan weerskanten van het raam, boven het aanrecht waren nog twee hoge kasten. De deuren waren eveneens van donkereiken. Een grote, rode koel- en vriescombinatie, een ouderwets gasfornuis met vier pitten en een kleine oven. Het aanrechtblad had twee wasbakken en was

van donkerbruin en licht grijs graniet. Tegen de wand tegenover het fornuis stond een tweepersoonstafeltje met twee rode stoelen met aluminium poten. "Er is veel bergruimte," merkte Jaydan op. "Ja, ik zie het. Handig."

"Daar is trouwens jouw kamer," wees ze naar de rechterdeur naast het grote woonkamerraam. "We hebben ieder onze eigen badkamer," vertelde ze erbij. "Maar dan zonder bad... We hebben een douche, maar die is niet echt bijzonder."

"Misschien moet de kop ontkalkt worden," opperde Nuala.

Jaydan haalde haar schouders op. "Oh... Ik moet straks nog even langs de supermarkt, dan haal ik wel wat ontkalkingsspul op."

"Is goed. Ik zal je zo wat geld mee geven."

"Waarom?"

"Voor dat ontkalkingsspul..."

"Och... Dat is wel goed zo, joh."

Een heerlijk frisse lavendellucht kwam het meisje tegemoet toen zij de deur van haar slaapkamer opende. Ook hier was de ploeg druk aan het schoonmaken geweest. Zelfs het 1 meter 20 brede bed was zo te zien verschoond.

"Ik weet niet wat ik moet zeggen," vertelde Nuala eerlijk.

"Oh? Vind je het vervelend? Ik heb tegen die vrouwen gezegd dat ze hier ook moesten schoonmaken. Jouw bed ook. Alles is op 90 graden uitgewassen en het matras, de vloer en wanden heb ik zelf met een stoomreiniger behandeld."

"Jij? Met een stoomreiniger?"

"Ja... Van mijn moeder meegekregen... Ze zit in de schoonmaakbranche... Eerlijk gezegd ben ik allergisch voor vuil... En stank... En dit appartement was toen ik aankwam dus echt niet schoon."

"Dank je."

"Tuurlijk... Het heeft geen zin het appartement te reinigen als er

nog steeds een deur uit jouw slaapkamer komt.”

“Eh... Juist.” Nuala’s slaapkamervloer was eveneens belegd met donkereiken parket. De wanden waren behangen met een ouderwetse drie kleuren motiefbehang, blauw, zilver en paars. Nuala pakte de stoel die voor de kaptafel stond en liet haar zware rugtas erop ploffen. *Oh, wat een verlichting.* Ze opende de rits en pakte één voor één haar spullen eruit en legde deze in eerste instantie op haar bed neer.

“Heb je lang moeten reizen?” wilde Jaydan van haar weten.

“Eerlijk gezegd heb ik een tijdje rondgetrokken,” vertelde ze en vermeed op die manier te vertellen waar ze vandaan kwam, zodat ze niet hoefde te liegen.

“Ik kom uit New York,” deelde Jaydan haar eigen herkomst. Nuala glimlachte kort.

“Ik studeer Muziek en Dans en Vulkanisme en Wiskunde,” vertelde Jaydan verder.

“Vulkanisme?”

“Ja... Dat intrigeert me al zolang ik kan denken... Die wiskunde is een voorwaarde van mijn moeder om te mogen Hip Hoppen naast Moderne Dans en Jazz Ballet. En jij?”

“Ik heb een studiebeurs gekregen vanwege mijn dansen... Op deze school mag ik Muziek er gratis bij doen. En mag ik Literatuur klassen volgen. Maar eerlijk gezegd ben ik hier om een opleiding voor Architectuur te volgen.”

“Leuk... Welk instrument bespeel je?”

“Piano... Maar ik zal niet voor een positie in een band solliciteren of iets dergelijks... Het is geen praktijk gerichte studie.”

“Voor mij is het ook een bijles... Maar misschien kunnen we samen naar Muziek en Dans... Heb jij je rooster al opgehaald?” Nuala schudde van nee. “Ik wil eerst de reis van me af douchen en mijn spullen uit mijn tas halen.”

“Goed... Dan ga ik nu eerst naar de winkel... Zullen we anders morgen samen naar het secretariaat rijden?”

“Rijden?”

“Ja... Ik heb een scooter... Je kunt bij me achterop als je wilt.”

“Is goed... Zie ik je straks nog?”

“Tuurlijk... Tot zo.”

Het was twee dagen geleden sinds ze haar hoofd een laatste keer onder een kraan van een wasbak had gestopt om met het ijskoude water haar haren te wassen. Het was bijna een maand geleden dat ze onder een douche had gestaan. Jaydan had gelijk. De straal die uit deze douchekop kwam, stelde inderdaad niet zo heel veel voor. Maar sjonge, wat een genot om warm water op haar hoofd te voelen. *Ik blijf nog even zo staan met mijn ogen dicht. Straks zeep ik me wel in... Voor vandaag hoef ik me nog niet aan te melden. Ik zal straks schone kleren uitkiezen en die ik net aan had alvast uitwassen zodat ze weer kunnen drogen. Veel nieuwe kleren heb ik nog niet kunnen kopen. Als ik de broeken en truien of shirts genoeg met elkaar afwissel, valt het hopelijk niemand op dat ik feitelijk constant hetzelfde draag. Zodra ik wat financiële ruimte heb, koop ik er wel iets bij waarmee ik ook goed kan variëren. Hopelijk ben ik hier veilig. Ik weet niet wat ik moet doen als hij me hier nu weer vindt.* Ze pakte het kleine flesje met shampoo en goot wat op haar hand. Nadat ze het over haar haren had verdeeld, masseerde ze het schuim over haar hoofdhuid. *Ik ben hier.* Een abrupt samenknijpen van haar keelspieren, haar neus die vol liep. *Ik ben hier. Het is me gelukt.* Nuala duwde haar gezicht in de straal zodat het schuim en de tranen van haar wangen spoelden.

Enkele kilometers van Nuala's appartement verwijderd in één

van de prachtige parken die Eugene rijk was, zat de man in het bruin lederen jack twaalf meter boven de grond tussen de takken van een boom de passerende mensen gade te slaan. Hij hield zijn lichaam klein en half achter de stam verborgen, zodat zelfs als iemand opkeek hij niet te zien was. De grootste drukte, meestal tussen twaalf en twee nam eindelijk wat af. Beter zo. Al die zogenaamde 'pauze mensen' waren enkel getuigen die hij niet kon gebruiken. In de tijd die hij moest overbruggen, waren zijn gedachten tot zijn eigen verwondering telkens teruggedaan naar dat meisje aan de overzijde van de straat. Waarom bleef ze zo in zijn hoofd spoken. Ja, ze was absoluut zijn type, jong, slank, lang goudblond haar. Beeldschoon. Hij had haar toch naar binnen moeten volgen, bedacht hij zich. Nu leidde ze hem enkel maar af van zijn plannen. Waarschijnlijk was ze een studente, wat betekende dat hij haar nog wel een keertje tegenkwam. Een volgende keer dan maar. Nu moest hij zich focussen op wat wel beschikbaar was. Daar naderde al iemand. Een Afro Amerikaanse hardloper, een man van in de vijftig. Die liet hij gaan. Zo ook de drie inheemse jongens die al bal werpend het pad volgden. Een gegiechel bereikte zijn gehoor, iets wat zijn onmiddellijke aandacht trok. Honderd meter van 'zijn' boom, jogden twee jonge vrouwen, blank, blond, midden dertig. Ieder gekleed in een saaie grijs-paarse joggingbroek en een bijpassend sweatshirt. Hun uiterlijk was alledaags, niettemin verzorgd, de make up nog fris. Gezien de snelheid van hun joggen waren ze niet naar het park gekomen om aan hun conditie te werken - zover hij kon beoordelen viel het wat betreft overgewicht wel mee - maar om mannen te ontmoeten. Twee vrijgezelle dames van in de dertig; dat bood zeker perspectieven. Geruisloos, maar razendsnel trok de man zijn bruine jack uit en legde deze over een tak. Eerder die ochtend had hij een zwart met blauwe

trainingspak aangetrokken, zodat hij nu voor een jogger door kon gaan. Nog vijftig meter, wachten. Hij wilde hen van achteren naderen. Een snelle omgeving check, drie personen op tweehonderd meter afstand zuid. Vijf op vijfhonderd meter afstand noordoost. Het geklets klonk onder hem. Een vernauwing van zijn blik, die waren van hem. Geruisloos als een kat kwam hij op de bebladerde bodem neer. Alsof hij alle tijd van de wereld had, bukte hij zich eerst en maakte de veter van zijn rechter zwarte sneaker los. Vervolgens zette hij de achtervolging in. De eerste dertig meter bleef hij achter de vrouwen. Nu. Met grote passen liep hij langs hen, waarbij hij, zo leek het, onwillekeurig opzij keek en zo de blik van de linker vrouw ontmoette. De verwachte gezichtsuitdrukking volgde; eerst verbazing, toen begeerte. Een korte knik waarop hij verder rende, voor hen aan. "Zag je dat?" hoorde hij het gefluister van de linker vrouw achter hem.

"Nee, wat?"

"Die man die voor ons rent... Wat een ongelooflijk knappe vent!"

"Echt?"

"Ja... Zag je dat dan niet?"

"Nee, maar zijn derrière mag er anders ook zijn. Wauw... Daar wil ik me wel even aan vasthouden... Och, kijk zijn veter! Nee, hij valt!" Languit op de grond, zijn benen gestrekt, wachtte hij enkele tellen voordat hij traag overeind kroop.

"Gaat het?" klonk de bezorgde stem van de vrouw die links had gelopen naast hem. Met zijn gezicht in een pijnlijk grimas keerde hij zijn hoofd naar haar toe. "Eerlijk gezegd... Hoewel dit zeer ten koste van mijn ego gaat...niet echt."

"Kun je overeind komen?" wilde de vrouw die rechts had gelopen van hem weten. "Ik zal het proberen... Ik vraag me af waarover ik eigenlijk gestruikeld ben. Er ligt toch echt niets," zei